

Naslov originala:
Marco Cesati Cassin
Non siamo qui per caso

Copyright © 2012 Sperling & Kupfer S.p.A.
Copyright © 2018 Mondadori Libri S.p.A.
Published by Mondadori Libri for the imprint Sperling & Kupfer.
Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2021

ZA IZDAVAČA:
Marko Sabovljević

UREDNIK:
Marina Sabovljević

PREVOD:
Ana Miletić

LEKTURA I KOREKTURA:
Lidija Cenić

DIZAJN KORICE:
Sara Vranić

ŠTAMPA:
Alpha print, Zemun

TIRAŽ:
1.000

IZDAVAČ:
Publik praktikum
Dobrovoljačka 10/I, Zemun
office@publikpraktikum.rs
011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA:
2021

Sva prava su zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

NISMO OVDE SLUČAJNO

MARKO
ČEZATI KASIN

HARMONIIJA

Đuzepeu.
Frančeski Koki.

Slučajnost je mekani jastuk onih koji bi želeli da iz svemira eliminišu sve što je božansko, smisleno i sposobno da živim bićima ukaže na svrhu kako bi ustupili mesto praznoj priči da svemir nema smisla i da je nastao sam od sebe.

Herbert Frič

Sadržaj

Ništa se ne dešava slučajno	11
Uvod	13
 1. Slučajnosti	 21
Ništa se ne dešava slučajno	21
Otkrijte slučajnosti i prisvojte ih	23
Šta su slučajnosti	25
Jung i sinhronicitet	26
Značajne slučajnosti	28
Zašto slučajnosti ne mogu da budu slučajne	30
 2. Sve je jedno	 33
Povezani smo i isprepleteni sa univerzumom	33
Naša sudbina	35
Kob	37
Slobodan izbor	41
Niti života	44
Sudbina nacije	47
Sudbina sveta: Šambala	48
 3. Ravnoteža	 51
Statička energija, dinamička energija	51
Polaritet	52
Sve što je loše ne dolazi da bi povredilo	54
Muško i žensko	56
Sa četrdeset godina postao sam D.O.O.	58

D.O.O.	59
Slučajnosti i sudbina	62
Slučajnosti i karma	65
Smisao negativnih slučajnosti	67
Pobediti strah od smrti	68
4. Klasifikacija slučajnosti	71
Tipovi slučajnosti	71
Slučajnosti spasavanja života	73
Slučajnosti smrti	75
Slučajnosti paralelnih života	78
Serijske slučajnosti	83
Slučajnosti predosećaja	85
Grupne slučajnosti	88
Mistične ili numinozne slučajnosti	90
Numeričke slučajnosti	94
Ljubavne slučajnosti	97
Slučajnosti na poslu i u svakodnevnom životu	99
5. Prati slučajnosti, prati sreću	103
Od sna do stvarnosti	103
Fenomen i noumen	105
Moja ideja o sreći	106
Snaga misli	108
Misterija života	111
Svrha života	114
6. Jedinstvena prilika	117
Naša neutaživa želja za bogom	117
Serendipitet	119
Serendipitet Aleksandra Fleminga	123
Nismo ovde slučajno	125
Šta nas čeka	127
Panta rei	131
Bibliografija	135

Ništa se ne dešava slučajno

Slučajnosti su ulične svetiljke koje se pale na mračnoj i senovitoj stazi obrasloj drvećem koja predstavlja našu sudbinu.

Jeste li ikada, bez vidnog razloga, pomislili na neku osobu koju godinama niste ni videli ni čuli, da bi se ubrzo posle toga ta osoba ponovo pojavila u vašem životu? Ili vam se, dok se lomite oko nekog izbora, nesigurni koju odluku da donesete, u rukama nađe predmet koji kao da nepogrešivo ukazuje na određeni pravac? U tom trenutku iskusite nešto magično, kao da vas je dotaklo nešto moćno što je izvan vas. Minut pre bili ste uronjeni u svakodnevicu, a trenutak kasnije nalazite se u krugu svetlosti neobične lepote. Karl Gustav Jung je ove epizode definisao kao „značajne slučajnosti”: to su ti zaustavljeni trenuci u kojima se kaos postojanja rasvetljava i čitav Univerzum se uroti da nam pokaže put. Svakom od nas se ovo desi bar osam puta mesečno, ali smo često previše rasejani ili racionalni da bismo sledili znake. Više volimo da se vratimo u mrak i žurno odbacujemo magiju, govoreći „to je bila slučajnost”. Ali nije tako. Imam dokaze i pokazaću vam ih.

Uvod

Moja mladost na početku sedamdesetih godina za mene je bila zlatno doba. Živeo sam u velikom stanu u Milanu. Bilo nas je četvorica braće, od kojih smo dvojica, Enriko i ja, bili blizanci. Svet je tada bio mnogo sporiji. Kad bih se vratio kući nalazio sam poruke sa imenima onih koji su me tražili ispisane u rokovniku pored jedinog telefona. Spori tempo komunikacije davao je mogućnost dubljeg proživljavanja trenutaka i osećanja. Moglo je da se misli i premišlja pre nego što se ponovo razgovara s nekom osobom. U poštansko sanduče su stizala pisma kojima je trebalo i po nedelju dana da stignu od Rima do Milana. Muzika i čitanje definitivno su zaustavljali protok vremena. Sa četrnaest godina pravio sam kolekciju rok LP-ploča. Bila je to uzbudljiva faza za tu vrstu muzike. Svake godine izlazila su remek-dela velikih bendova i svaka nova ploča bila je događaj. Uputiti se u radnju i kupiti je – odlično se sećam da je koštala 3.200 lira – i posle bez daha juriti kući da bi se pustila na stereo-gramofonu mog oca jer je na njemu zvuk bio bolji, bila je čista sreća.

Sa petnaest godina imao sam prvi direktan kontakt s misterijom života. Jedne prolećne večeri prolazio sam sa svojim prijateljem iz škole kroz centar Milana na motoru. Dok smo ćaskali i šalili se, stigli smo do kraja ulice Torino u smeru ka stubovima San Lorenca. Put je bio presečen radovima na tramvajskim šinama, ali ja to nisam primetio: nije bilo barijera da blokiraju prilaz već samo neki natpisi koje ni moj prijatelj ni ja nismo videli u mraku. Motor je skliznuo

na zemlju između šina, a mi smo odbačeni u vazduh, da bismo se posle poduzetog leta sručili na zemlju. Uprkos tome, odmah sam primetio da nemam nikakvu povredu niti me je bilo šta bolelo. Bio je to neobičan doživljaj, kao da sam bio samo položen na tlo. Tako se osećao i moj prijatelj. Bez obzira na brzinu i na to što nismo kočili, nas dvojica smo ostali nepovređeni. Neki prolaznici, koji su bili svedoci događaja, iz predostrožnosti su me naterali da ostanem da ležim do dolaska hitne pomoći. Insistirao sam da se osećam dobro, ali ništa nije moglo da se učini, morao sam da ostanem opružen između šina. Zatim su me položili na nosila i odvezli u bolnicu na preglede. Moji roditelji su izašli na večeru i, kao što to često biva, čuli za nezgodu. Mene su samo rutinski pregledali, ali je do njih stigla vest da sam paralizovan i da sam slomio kičmu. Kad su stigli u bolnicu pregledi su bili završeni, bio sam u hodniku na nogama i šalio sam se sa svojim prijateljem. Malo je nedostajalo da se, od šoka što me vide živog i zdravog, oni nađu na mom mestu u bolnici.

Danas kad posle toliko vremena razmišljam o tom padu s motora ubeđen sam da su me nevidljive ruke spustile na zemlju kao pero. Tada nisam bio svestan toga, ali nit mog života već je bila ispletana, kao i sudbina koja me je čekala.

Sa osamnaest godina napustio sam studije (kasnije sam vanredno diplomirao) i krenuo u avanturu po turističkim odmaralištima. Činilo mi se da živim u snu: pronašao sam svoj identitet i ulogu. Brzo sam izgradio karijeru i sa 24 godine već sam bio imenovan za direktora. Hotelijerstvo i koordinacija uslugama bili su težak i odgovoran posao, na koji se nadovezivalo kreiranje izuzetno uspešnih emisija koje su zračile romantikom i emotivnošću. Primetio sam da imam dvostruku ličnost: bio sam u organizaciji rešavanja problema, ali se u meni nalazila i umetnička i kreativna priroda. Tek sam kasnije otkrio da ove dve komponente, muška i ženska, žive u svima nama i međusobno se nadopunjuju: svakom ljudskom biću potrebna je neka vrsta ravnoteže, a toga smo retko svesni.

Tokom jednog formalnog treninga koji je organizovala firma za koju sam radio, psiholog dr Marija Rita Parsi, koja je vodila kurs, tražila je da nacrtam nešto što me predstavlja. Tražila je da nacrtam nešto što me predstavlja. Nacrtao sam sebe u letu iznad skakaonice

na bazenu. Osmotrla je crtež na tren i rekla: „Imaš sklonost da se odvojiš od materijalnih stvari i da se vineš ka nemogućem i neuhvatljivom. Svakodnevni problemi te ne dotiču i kao da živiš u drugoj dimenziji.” Gledao sam je zadivljeno. Kad se setim tog opisa shvatam da je bio potpuno istinit. Uvek sam se sa svakodnevnim brigama, malim ili velikim, suočavao sa izvesnom ravnodušnošću ili, možda bolje, ležernošću. Zbog toga su me često kritikovali, ali na kraju krajeva, šta je važnije? Kritika ili sposobnost da ne dozvolimo da budemo uvučeni u dramu ili materijalne probleme? Živim život bez nerviranja, s nekom vrstom filtera, kao da sam glumac u filmu.

Zašto vam pričam ove lične anegdote? Zato što za svakog od nas dođe trenutak – često i više od jednog – u kojem život kao da dobije neki novi i neočekivani obrt. Nešto zasija i ostavi nas zadivljene i bez reči, kao da pred sobom imamo očiglednu istinu koju ne uspevamo da uhvatimo. Taj osećaj traje samo tren, zatim nestane i svakodnevnica nas ponovo usisa. Kad to najmanje očekujemo, nekad i posle više godina, stare epizode kao da vaskrsnu i savršeno se uklope s našom sadašnjošću, kao delovi slagalice. Gledajući unazad konačno shvatamo njihov smisao, šta su htele da nam kažu i na koji put su usmerile naš život. I meni se desilo, kao i mnogima od vas, i samo vreme mi je omogućilo da barem delom shvatim značaj onoga što mi se dogodilo i zašto se dogodilo baš meni.

Moja majka je izgubila svoju majku u saobraćajnoj nesreći kad je imala trideset godina. I ja sam izgubio svoju usled teške bolesti, takođe kad sam imao trideset godina. U vreme kad su umrle, moja majka i moja baka bile su približno istih godina. Iz tih dalekih godina mladosti sećam se svoje mame u kućnoj garderobi kako pegla u dubokoj samoći. Pored nje je na jednoj stolici stajao mali kasetofon s kasetom koja se okretala ne proizvodeći nikakav zvuk. Snimljena je tišina. Kad bi se završila jedna strana, okrenula bi drugu i veoma koncentrisano slušala. Bila je ubeđena da joj je bakin duh ostavio nekoliko reči na toj traci. Činila je to godinama. To je bio moj prvi susret s privlačnošću i misterijom druge dimenzije. Nikada mi nije rekla da li je uhvatila signal na tim neobičnim snimcima. Siguran sam da jeste.

Na kraju leta 1991. moja majka se razbolela i posle mesec i po dana preminula. Moja sposobnost da savladam bol bila je ravna nuli, dugo nisam mogao ni da izložim njenu sliku u kući. Samo nekoliko godina kasnije moj brat mi je ispričao neobičan događaj koji se desio tokom tih dana žalosti. Moja majka se prvo oporavljala u bolnici i lečena je jakim lekovima protiv bolova, zatim je u terminalnoj fazi bolesti poslata kući. Kad se vratila govorila je kako još nije ni raspakovala kofer (naime, osetila se loše odmah posle odmora). Uporno je to ponavljala svakog dana, gotovo opsesivno, a njeni koferi su zaista stajali u uglu spavaće sobe, ali u tom trenutku niko nije mislio na njih. Zatim se na dan sahrane desilo nešto neverovatno. Kad se završila verska služba, kad je ušao u majčinu kuću, moj brat je primetio poruku na telefonskoj sekretarici. Uključio je i skamenjeno je preslušao. Ženski glas je govorio: „Eto! Znala sam da nećeš uspeti da raspakuješ kofer!“ Čujemo tu malu traku kao relikviju i sigurni smo da je to bila ona: uspela je da materijalizuje svoj glas da bi rekla ono što ju je mučilo poslednjih dana života. Moj put istraživanja slučajnosti, sudbine i našeg postojanja počeo je tog trenutka i nikada nije prestao.

Tokom zime 1998. vraćao sam se sa svojim advokatom u Milano sa jednog poslovnog sastanka u Riminiju. Bili smo kod Forlija, lilo je kao iz kabla i auto-put je bio pun kamiona. Put je imao tri trake, ali je nedostajala zaustavna, a betonske zaštitne ograde ograničavale su njegove strane. Išli smo 120 km na sat kad sam primetio da auto uleće u ogromnu baru. Izgubio sam kontrolu i počeli smo da se okrećemo. Srećom, sa strane nije bilo automobila; bili smo jedini učesnici tog nadrealnog tihog plesa. Obojica smo bili spremni za epilog, ali, neverovatno, ni tada se ništa nije desilo. Moj karavan je udario u branike desno i levo barem četiri puta, zatim se preprečio posred auto-puta. Odmah sam pogledao u retrovizor: nikoga nije bilo. Tri velika kamiona bila su zaustavljena u trakama jedan do drugog sa upaljenim migavcima i kao da su me posmatrala. Sa srcem koje samo što nije iskočilo uključio sam motor i nastavio za Milano. Dok sam vozio setio sam se udesa s motorom od pre mnogo godina i pomislio: „Ovo je drugi put da me neko čuva, ko zna zašto...“

U to vreme bio sam vlasnik kompanije za upravljanje hotelima i bio sam zadužen, između ostalog, za tri hotela u Grčkoj. Prevodilac mi je bila jedna fina gospođa, ćerka Italijana, koja je ranije radila u turističkom sektoru. Naš profesionalni odnos postao je tokom godina veoma prisan jer mi je bila neophodna za sporazumevanje i komunikaciju s lokalnim sagovornicima. Jednog dana pozvala me je na ručak u svoju kuću, gde je živela sa starim roditeljima. Još uvek se sećam tog sudbonosnog trenutka kad sam ušao u njihov stan. Smešio mi se veoma star, mršav čovek, bistrog uma i živahnih crnih očiju. Ličio je na vilenjaka. Sedeo je na kauču nekoliko metara od mene i nije ustao da se predstavi već mi je kažiprstom dao znak da mu priđem. Došao sam do njega i seo. Posmatrao me je nekoliko sekundi, a onda rekao: „Ćao, Marko, čekao sam te. Kako napreduju tvoja istraživanja o sudbini i smislu života? Imamo neke stvari da ispričamo jedan drugom... Sedi ovde pored mene. Prenosim ti pozdrave od tvoje mame. Moli me da ti kažem da je dobro i da svakog dana bdi nad tobom.”

Skamenio sam se. Nikada njegovoj ćerki nisam pričao o svojim istraživanjima, a još manje o smrti majke deset godina ranije. Nisam mogao ni da zamislim da će otac mog prevodioca za grčki biti najneobičnija osoba koju sam sreo. Taj čovek, koji poseduje bezgranično znanje o životu u ovom svetu i izvan njega, u univerzumu, postao je moj mentor. Sedeo sam na tom kauču skoro četiri sata i raspravljao o temama koje su me interesovale. Tog dana, proleća 2001, doživio sam prvi u nizu nebrojenih susreta, putovanja i iskustava.

Kao što je govorio filozof i mistik Georgij Gurdžijev, svi mi tokom života srećemo izuzetne ljude. Osobe koje nas prosvetle i koje nas prevedu (kao Haron) sa jedne obale života na drugu i navedu da u svom evolutivnom rastu idemo napred. Otac mog prevodioca je moj izuzetan čovek. Rođen u malom sicilijanskom selu početkom dvadesetih godina, bio je jedan od predodređenih. Sa pet godina pao je sa zidića i umro. Njegova smrt trajala je tri sata i on je se jasno seća: posmatrao je šta se dešavalo, od očajanja članova porodice do uzaludnog dolaska hitne pomoći. Osećao se kao vilin konjic koji leprša iznad glava svojih roditelja i mnogobrojne braće. Seća se i da je video jednog veoma starog čoveka, staromodno obučenog, kako

sedi pod jednim drvetom. Dobro ga je poznao: to je bio njegov prijatelj iz nekog od prošlih života. Sedeli su jedan do drugog i u toj nežnoj dobi moj učitelj je stekao neizmerne uvide. Dok su drugi entiteti održavali u funkciji njegove vitalne organe, starac mu je otkrio značenja i zakone postojanja u svemiru. Kad je završio, desilo se čudo: dečak je oživeo, povratio kontrolu nad svojim malim telom i sačuvao sećanje na sve što je video i čuo dok je bio mrtav. Istovremeno je dobio dokaz da se naša duša tokom milenijuma suočava s putovanjem kroz mnoge živote kako bi mogla da se razvije i ponovo sjedini sa bogom.

Znam da skeptični čitalac teško može da poveruje u ovo što sam napisao. Kako je moguće da jedan čovek, koji se obrazovao samo do petog osnovne, u dubinu poznaje predmete kao što su fizika, mineralogija, astronomija, hemija, teologija, religije i tako dalje. To je misterija. I ja sam, kao i svi, imao potrebu za dokazima i povratnim informacijama u vezi s neverovatnim stvarima koje sam čuo. Ipak, tokom svih ovih godina imao sam priliku da spoznam istinu i potvrdim metafizičke sposobnosti tog čoveka.

Nekoliko godina kasnije bio sam na odmoru u Gvadalupeu. To je ostrvo izuzetne lepote i poznato je po neprohodnoj tropskoj šumi i plažama s najfinijim belim peskom. Jednog dana odlučio sam da stignem do vodopada u srcu šume. Staza koja se penjala po vlažnom terenu kroz gustu vegetaciju stavila me je na teška iskušenja. Hodao sam tri sata, a nikoga nisam sreo. Tokom penjanja u daljini sam video bele plaže s tirkiznom vodom. Temperaturne razlike bile su velike i odeća mi je bila natopljena znojem. Počeo je da me savladava umor. Iscrpljen, stigao sam do vrha. Nikada neću zaboraviti ono što mi se ukazalo. Dugački vodeni veo završavao je svoj put u jezercetu usred raskošne i netaknute prirode. Čuo se samo šum vode koja je padala, a svuda unaokolo bila je tišina. Bio sam srećan što sam stigao do tog čudesnog mesta, a istovremeno i duboko tužan. Preplavio me je osećaj napuštenosti. Osetio sam koliko mi nedostaje majka i briznuo u plač. Šta bih dao da je ponovo vidim...

Ispred jezerceta je bila ogromna okrugla stena koju su uglašale kapi vode s vodopada. Čim sam otvorio oči primetio sam da me

posmatra jedna neobična, debeljuškasta ptičica, razbarušena od vode, ne pomerajući ni perce. Trenutak ranije nikoga nije bilo, ni životinja ni insekata. Osetio sam da je to bila moja majka.

„Ćao mama”, rekao sam u mislima i nasmešio se malenom biću. Polako sam se približio i pružio ruku. Srce mi je snažno tuklo. Ptičica me je nepomično posmatrala, nije čak ni nakrivila glavicu; kad sam joj konačno dodirnuo vlažno perje, pustila je da je pomazim, ne ustuknuvši. Dobio sam potvrdu: to je bila moja majka, koja je želela da me umiri. Ta značajna i božanstvena slučajnost, mala, ali ključna, izmenila je moje emotivno stanje puno patnje i dala mi snagu da prevaziđem bol zbog gubitka majke. Od tog trenutka bio sam siguran da ću je jednog dana ponovo sresti.

Već dvadeset godina se preispitujem i istražujem da bih shvatio neobične fenomene koji nam se dešavaju. Lična iskustva koja sam ispričao uverila su me da postoji šira, složenija i čudesnija realnost od one koju očima i razumom možemo da spoznamo. Slučajnosti su manifestacije mistične i duhovne dimenzije koje, kao ulične svetiljke, na tren obasjaju put i približe nas beskraju. Sakupio sam ih, katalogizirao i analizirao nekoliko stotina: iako su međusobno veoma različite, imaju zajedničke elemente koji ih čine sličnim i prepoznatljivim, počev od osećaja koji imamo kad smo akteri ovakvih dešavanja. Treba da naučimo da ih uočavamo, razumemo i sledimo ih: koliko god nam nekad delovale apsurdne i možda iracionalne, one kriju duboko značenje koje ćemo vremenom u potpunosti sagledati. Trenutno možemo samo da imamo poverenja i da sledimo zacrtanu stazu.

Tako sam ja uradio. Staza proučavanja kojom sam krenuo zadržavajuća je i neizmerno ispunjava dušu. Da bih imao vremena da produbljujem znanja i putujem, pre skoro tri godine napustio sam profesionalni angažman. Znao sam da ću moći da živim nekoliko godina od onoga što sam ostavljao sa strane. I pored blage nervoze koja nas u ovakvim situacijama savlada, prepustiti se iskrenom pozivu neprocenjiva je prilika. Danas su magija istraživanja, strast za pisanjem i želja za komunikacijom sastavni deo mog života. Potrebno je imati hrabrost i mrvicu neobuzdanosti za ostvarenje najčistijeg Ja.

Tokom jednog TV prenosa u maju 2011. Paolo Bonolis me je pitao šta je za mene smisao života. Odgovorio sam mu metaforom:

„Približite se ivici litice.”

„Ali suviše je visoko.”

„Približite se ivici litice.”

„Ali opasno je! Mogli bismo da padnemo!”

„Kažem vam da se približite ivici litice!”

Oni se približiše.

On ih gurnu.

I oni poleteše.

Taj osećaj neobuzdanosti, koji je prisutan mnogo godina otkako sam skočio s litice, vitalna je energija potrebna da bih nastavio da sledim novu nit svog života. Da sledim svoje snove.